

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

18 septembrie 2019*

„Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Competența judiciară în materie civilă și comercială – Domeniu de aplicare – Articolul 1 alineatul (2) litera (b) – Falimentele, procedurile privind lichidarea societăților insolabile sau a altor persoane juridice, acordurile amiabile, concordatele sau procedurile similare – Excludere – Acțiune având ca obiect constatarea existenței unei creanțe în scopul înregistrării acesteia în cadrul unei proceduri de insolvență – Aplicarea Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 – Articolul 41 – Conținutul cererii de admitere a creanței – Procedură principală și procedură secundară de insolvență – Litispendență și conexitate – Aplicare prin analogie a articolului 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 – Inadmisibilitate”

În cauza C-47/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria), prin decizia din 17 ianuarie 2018, primită de Curte la 26 ianuarie 2018, în procedura

Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad

împotriva

Stephan Riel, acționând în calitate de lichidator judiciar al Alpine Bau GmbH,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședintă a Curții, doamna C. Toader și domnii A. Rosas și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, de A. Freytag, Rechtsanwalt;
- pentru domnul Riel, acționând în calitate de lichidator judiciar al Alpine Bau GmbH, de S. Riel, Rechtsanwalt;
- pentru guvernul spaniol, de M. Sampol Pucurull, în calitate de agent;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de M. Heller și de M. Wilderspin, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elvețian, de M. Schöll, în calitate de agent,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 4 aprilie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (2) litera (b) și a articolului 29 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1), precum și a articolului 41 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO 2000, L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (Trezoreria Publică a Republicii Polone – Directorul general pentru drumuri naționale și autostrăzi), pe de o parte, și domnul Stephan Riel, acționând în calitate de lichidator judiciar în procedura principală de insolvență deschisă în Austria împotriva Alpine Bau GmbH, pe de altă parte, în legătură cu o acțiune având ca obiect constatarea existenței unor creanțe.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 1215/2012

- 3 Articolul 1 din Regulamentul nr. 1215/2012 prevede:

„(1) Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială, indiferent de natura instanței. Acesta nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă și nici răspunderii statului pentru actele sau omisiunile sale în exercitarea autorității publice (*acta iure imperii*).

(2) Prezentul regulament nu se aplică în ceea ce privește:

[...]

- (b) falimentele, procedurile privind lichidarea societăților insolvabile sau a altor persoane juridice, acordurile amiabile, concordatele sau procedurile similare;

[...]”

4 Potrivit articolului 29 din acest regulament:

„(1) Fără a se aduce atingere dispozițiilor de la articolul 31 alineatul (2), în cazul în care cereri având același obiect și aceeași cauză sunt introduse între aceleași părți înaintea unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până în momentul în care se stabilește competența primei instanțe sesizate.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), la cererea unei instanțe sesizate cu litigiul, orice altă instanță sesizată informează fără întârziere prima instanță referitor la data la care a fost sesizată în conformitate cu articolul 32.

(3) Dacă se stabilește competența primei instanțe sesizate, instanța sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.”

5 Articolul 30 din regulamentul menționat are următorul cuprins:

„(1) În cazul în care acțiuni conexe sunt pendinte înaintea unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată ulterior poate suspenda judecata.

(2) Dacă acțiunea înaintea primei instanțe sesizate este pendinte în primă instanță, orice altă instanță sesizată ulterior poate, de asemenea, la cererea uneia dintre părți, să își decline competența, dacă prima instanță sesizată are competență în acțiunile în cauză și dacă legislația sa permite conexarea acestor acțiuni.

(3) În înțelesul prezentului articol, sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării separate a cauzelor.”

Regulamentul nr. 1346/2000

6 Considerentele (2), (6), (8), (12), (18), (19) și (21) ale Regulamentului nr. 1346/2000 au următorul cuprins:

„(2) Buna funcționare a pieței interne impune ca procedurile transfrontaliere de insolvență să funcționeze eficient și efectiv, iar adoptarea prezentului regulament este necesară pentru atingerea acestui obiectiv [...]

[...]

(6) În conformitate cu principiul proporționalității, prezentul regulament ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reglementează competența de a deschide proceduri de insolvență și de a pronunța hotărâri care derivă direct din procedurile de insolvență și sunt strâns legate de acestea. În plus, prezentul regulament trebuie să conțină dispoziții privind recunoașterea acestor hotărâri și a dreptului aplicabil care să respecte, la rândul lor, acest principiu.

[...]

(8) Pentru a se atinge obiectivul de a ameliora eficiența și [a] accelera procedurile de insolvență cu efecte transfrontaliere, este necesar și recomandabil ca dispozițiile privind competența, recunoașterea și dreptul aplicabil în acest domeniu să fie cuprinse într-un act juridic comunitar imperativ și direct aplicabil în statele membre.

[...]

- (12) Prezentul regulament permite deschiderea procedurii principale de insolvență în statul membru în care se află centrul intereselor principale ale debitorului. Aceste proceduri au o întindere universală și includ toate bunurile debitorului. Pentru a proteja interesele diferite, prezentul regulament permite deschiderea de proceduri secundare paralele cu procedura principală. Proceduri secundare pot fi deschise în statul membru în care debitorul are un sediu. Efectele procedurilor secundare se limitează la bunurile situate în statul respectiv. Unitatea în cadrul Comunității se asigură prin norme imperative de coordonare cu procedurile principale.

[...]

- (18) După deschiderea procedurii principale de insolvență, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului de a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență într-un stat membru în care debitorul are un sediu. Lichidatorul din cadrul procedurii principale sau orice altă persoană abilitată în acest scop conform legislației interne a statului membru respectiv poate solicita deschiderea de proceduri secundare de insolvență.
- (19) Procedurile secundare de insolvență pot urmări scopuri diferite, în afară de protejarea intereselor locale. Se pot ivi cazuri în care patrimoniul debitorului este prea complex pentru a fi administrat în bloc sau diferențele dintre sistemele juridice respective sunt atât de mari încât pot apărea dificultăți ca urmare a extinderii efectelor derivând din legislația statului de deschidere la celelalte state în care se află bunurile. Din acest motiv, lichidatorul din cadrul procedurii principale poate solicita deschiderea de proceduri secundare pentru o administrare eficientă a patrimoniului.

[...]

- (21) Orice creditor, care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în Comunitate, trebuie să beneficieze de dreptul de a-și înregistra cererea de admitere a creanței privind bunurile debitorului în orice procedură de insolvență aflată în curs de desfășurare în Comunitate. [...]"

7 Articolul 3 din acest regulament este redactat astfel:

„(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.

(3) Atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare.

[...]"

8 Articolul 4 din regulamentul menționat prevede:

„(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura, denumit în continuare «stat de deschidere».

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

[...]

(h) normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor;

[...]”

9 Potrivit articolului 27 din același regulament:

„Deschiderea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) de către o instanță dintr-un stat membru și care este recunoscută în alt stat membru (procedura principală) permite deschiderea în cel de-al doilea stat, de către o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2), a unei proceduri secundare de insolvență, fără ca insolvența debitorului să fie examinată în cel de-al doilea stat. [...] Efectele ei se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.”

10 Articolul 31 din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede:

„(1) Sub rezerva normelor care limitează comunicarea de informații, lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare au obligația de informare reciprocă. Ei sunt obligați să comunice imediat orice informație care poate fi utilă în cazul celorlalte proceduri, în special asupra stadiului depunerii cererilor de admitere a creanțelor și verificării acestora, precum și asupra tuturor măsurilor menite să ducă la încheierea procedurilor.

(2) Sub rezerva normelor aplicabile fiecărei proceduri, lichidatorul din cadrul procedurii principale și lichidatorii din cadrul procedurilor secundare au obligația de cooperare reciprocă.

[...]”

11 Articolul 39 din acest regulament prevede:

„Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru altul decât statul de deschidere, inclusiv autoritățile fiscale și organismele de asigurări sociale ale statelor membre, au dreptul să-și înregistreze, în scris, cererile de admitere a creanțelor în cadrul procedurii de insolvență.”

12 Potrivit articolului 40 din regulamentul menționat:

„(1) De îndată ce s-a deschis o procedură de insolvență într-un stat membru, instanța competentă din acel stat sau lichidatorul desemnat de aceasta îi va informa imediat pe creditorii cunoscuți care au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social în celelalte state membre.

(2) Informarea, realizată prin transmiterea unei notificări individuale, include în special termenele limită, sancțiunile prevăzute în legătură cu aceste termene limită, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și celelalte măsuri prevăzute. Notificarea indică și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiate de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe.”

13 Articolul 41 din același regulament prevede:

„Creditorul trimite copii ale documentelor justificative, dacă acestea există, și indică natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia, precum și existența unui privilegiu, unei garanții reale sau unei rezerve a dreptului de proprietate care poartă asupra acelei creanțe, inclusiv o enumerare a bunurilor care constituie garanția invocată.”

14 Articolul 42 din Regulamentul nr. 1346/2000 are următorul cuprins:

„(1) Informarea prevăzută la articolul 40 se realizează în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În acest sens, se va utiliza un formular având titlul «Invitație de înregistrare a cererii de admitere a creanței. Termenul limită», în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

(2) Orice creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un stat membru diferit de statul de deschidere își poate înregistra cererea de admitere a creanței în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului respectiv. În acest caz însă, cererea de admitere a creanței sale trebuie să poarte titlul «Cerere de admitere a creanței», în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere. În plus, creditorului i se poate solicita să asigure traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului de deschidere.”

Dreptul austriac

15 Articolul 102 din Insolvenzordnung (Legea privind insolvența), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „IO”), prevede:

„Creditorii sunt obligați să își valorifice creanțele în procedura de insolvență în conformitate cu dispozițiile care urmează, chiar dacă ele fac obiectul unui litigiu.”

16 Articolul 103 alineatul (1) din IO prevede:

„Cererea trebuie să indice valoarea creanței și faptele pe care se întemeiază, precum și rangul revendicat; aceasta trebuie să precizeze elementele de probă care pot fi prezentate în susținerea creanței invocate.”

17 Articolul 110 alineatul (1) din IO are următorul cuprins:

„Titularii creanțelor a căror exactitate sau rang rămân în litigiu pot formula o acțiune în constatarea existenței acestora, atunci când calea legală contencioasă este admisibilă, îndreptând acțiunea lor împotriva tuturor contestatorilor [...] Pretențiile formulate în cadrul acestei acțiuni pot fi întemeiate numai pe motivul invocat în cadrul cererii și în ședința de verificare; acestea nu pot privi o valoare mai ridicată decât cea care a fost indicată cu această ocazie.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

18 Reclamanta din litigiul principal, însărcinată cu administrarea infrastructurii rutiere statale poloneze, a încredințat societății Alpine Bau realizarea mai multor proiecte de construcție rutieră în Polonia, aceste contracte fiind atribuite în urma unor cereri de ofertă publice. Contractele referitoare la aceste proiecte cuprindeau clauze detaliate privind daunele interese care trebuiau plătite în caz de întârziere în executarea lor.

- 19 La 19 iunie 2013, a fost deschisă în Austria o procedură de reorganizare judiciară în privința Alpine Bau, iar domnul Riel a fost desemnat administrator judiciar al acestei societăți.
- 20 La 4 iulie 2013, această procedură a fost recalificată ca „procedură de faliment”. În ziua următoare, în aplicarea unei hotărâri a Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena, Austria), s-a menționat în registrul procedurilor de insolvență că este vorba despre o procedură principală de insolvență, în sensul Regulamentului nr. 1346/2000.
- 21 O procedură secundară de insolvență a fost deschisă în Polonia împotriva Alpine Bau în fața Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Tribunalul Districtual din Poznań-Stare Miasto, Polonia).
- 22 Reclamanta din litigiul principal a înregistrat cereri de admitere a creanțelor la 16 august 2013 și la 22 iunie 2016, în cadrul procedurii principale de insolvență deschise în Austria, precum și la 16 mai 2014 și la 16 iunie 2015, în cadrul procedurii secundare de insolvență deschise în Polonia.
- 23 Cea mai mare parte a creanțelor astfel declarate au fost contestate de domnul Riel, desemnat în cadrul procedurii principale de insolvență din Austria, și de lichidatorul judiciar desemnat în cadrul procedurii secundare de insolvență din Polonia.
- 24 La 1 aprilie 2015, reclamanta din litigiul principal a introdus, în Polonia, o acțiune în constatarea existenței unei creanțe în cuantum de 309 663 865 de zloți polonezi (PLN) (aproximativ 73 898 402 euro).
- 25 La 31 octombrie 2016, aceasta a introdus de asemenea la Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena) o acțiune având ca obiect constatarea existenței unei creanțe în cuantum de 64 784 879,43 euro, solicitând, în conformitate cu articolele 29 și 30 din Regulamentul nr. 1215/2012, suspendarea judecării cauzei până când hotărârea în procedurile pendinte în Polonia, referitoare la verificarea creanțelor, va fi dobândit autoritate de lucru judecat.
- 26 Printr-o hotărâre interlocutorie din 25 iulie 2017, Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena) a respins cererea reclamantei din litigiul principal în ceea ce privește suma de 265 132,81 euro, fără a se pronunța cu privire la cererea acesteia de suspendare a judecării cauzei.
- 27 Reclamanta din litigiul principal a declarat apel împotriva acestei hotărâri la Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena, Austria), invocând, printre altele, un viciu de procedură constând în aceea că Handelsgericht Wien (Tribunalul Comercial din Viena) a refuzat să suspende judecarea cauzei, cu încălcarea articolului 29 din Regulamentul nr. 1215/2012.
- 28 Instanța de trimitere ridică, în primul rând, problema dacă acțiunea în constatarea existenței unei creanțe cu care este sesizată intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor Regulamentului nr. 1215/2012 sau al celor ale Regulamentului nr. 1346/2000.
- 29 În al doilea rând, aceasta ridică problema aplicării, eventual prin analogie, a normelor privind litispendența prevăzute de Regulamentul nr. 1215/2012, în cazul aplicării Regulamentului nr. 1346/2000.
- 30 În al treilea rând, aceasta exprimă îndoieli în ceea ce privește întinderea cerințelor care figurează la articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000, referitoare la conținutul cererii de admitere a unei creanțe depuse de creditorii stabiliți într-un stat membru.

31 Acestea sunt condițiile în care Oberlandesgericht Wien (Tribunalul Regional Superior din Viena) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatarea creanței conform dreptului austriac se referă la insolvență în sensul [acestei dispoziții], fiind prin urmare exclusă din domeniul de aplicare material al acestui regulament?

2) (doar în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare):

Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie aplicat prin analogie acțiunilor anexe care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000?

3) (doar în cazul unui răspuns negativ la prima întrebare sau al unui răspuns afirmativ la a doua întrebare):

Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că există o acțiune având același obiect și aceeași cauză, între aceleași părți, atunci când un creditor – [reclamanta din litigiul principal] – care a declarat o creanță (în esență) identică în cadrul procedurii principale de insolvență din Austria și în cadrul procedurii secundare de insolvență din Polonia, care a fost contestată (în cea mai mare parte) de fiecare dintre lichidatorii judiciari, introduce acțiuni în constatarea existenței unor creanțe de o anumită valoare, mai întâi în Polonia, împotriva lichidatorului judiciar din acea țară, în procedura de insolvență secundară, iar ulterior în Austria, împotriva lichidatorului judiciar – [domnul Riel] – din procedura de insolvență principală?

4) Articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că, pentru a îndeplini cerința de a indica «natura creanței, data nașterii și valoarea acesteia», este suficient ca

a) în cererea de admitere a creanței din procedura de insolvență principală – precum în cazul de față – creditorul cu sediul într-un alt stat membru decât statul în care s-a deschis procedura – [reclamanta din litigiul principal] – să se limiteze la descrierea creanței, indicând o valoare concretă, însă fără a indica o dată a nașterii (de exemplu, «creanță a subcontractorului JSV Slawomir Kubica pentru efectuarea unor lucrări de infrastructură rutieră»)

b) și ca, dacă în cererea de admitere a creanței nu este indicată data nașterii acesteia, să poată fi totuși dedusă o dată a nașterii din documentele anexate la cererea de admitere a creanței (de exemplu, pe baza datei menționate în factura prezentată)?

5) Articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că această dispoziție nu se opune aplicării dispozițiilor naționale, într-un caz specific, mai favorabile – de exemplu, în ceea ce privește cerința indicării datei nașterii creanței – creditorului care solicită admiterea creanței cu sediul într-un alt stat membru decât statul în care s-a deschis procedura?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

32 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatarea existenței unor creanțe în vederea înregistrării lor în cadrul unei proceduri de insolvență precum cea în discuție în litigiul principal este exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament.

- 33 În această privință, trebuie amintit că Regulamentele nr. 1215/2012 și nr. 1346/2000 trebuie interpretate astfel încât să se evite orice suprapunere între normele de drept pe care le prevăd aceste texte și orice vid juridic. Astfel, acțiunile excluse, în temeiul articolului 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012, din domeniul de aplicare al acestuia din urmă, întrucât se încadrează la „falimente, proceduri privind lichidarea societăților insolvabile sau a altor persoane juridice, acorduri amiabile, concordate sau proceduri similare”, intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000. În mod simetric, acțiunile care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1346/2000 intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012 (Hotărârea din 20 decembrie 2017, Valach și alții, C-649/16, EU:C:2017:986, punctul 24, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2018, Feniks, C-337/17, EU:C:2018:805, punctul 30).
- 34 Rezultă din aceasta că domeniile de aplicare ale fiecăruia dintre aceste două regulamente sunt delimitate în mod clar și că o acțiune care derivă în mod direct dintr-o procedură de insolvență și este strâns legată de aceasta nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, ci în cel al Regulamentului nr. 1346/2000 (Hotărârea din 14 noiembrie 2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, punctul 31).
- 35 În acest context, Curtea a luat în considerare faptul că diversele tipuri de acțiuni pe care a avut ocazia să le judece erau exercitate cu ocazia unei proceduri de insolvență. Pe de altă parte, aceasta a urmărit îndeosebi să stabilească de fiecare dată dacă acțiunea în cauză își avea originea în dreptul procedurilor de insolvență sau în alte norme (Hotărârea din 4 septembrie 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, punctul 26, precum și Hotărârea din 4 decembrie 2014, H, C-295/13, EU:C:2014:2410, punctul 18).
- 36 În special, elementul determinant reținut de Curte pentru a identifica domeniul de care ține o acțiune este temeiul juridic al acesteia din urmă. Potrivit respectivei abordări, trebuie să se verifice dacă dreptul sau obligația care servește drept temei al acțiunii își are originea în normele comune de drept civil și comercial sau în norme derogatorii, specifice procedurilor de insolvență (Hotărârea din 4 septembrie 2014, Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, punctul 27, Hotărârea din 11 iunie 2015, Comité d'entreprise de Nortel Networks și alții, C-649/13, EU:C:2015:384, punctul 28, Hotărârea din 9 noiembrie 2017, Tünkers France și Tünkers Maschinenbau, C-641/16, EU:C:2017:847, punctul 22, precum și Hotărârea din 20 decembrie 2017, Valach și alții, C-649/16, EU:C:2017:986, punctul 29).
- 37 În speță, trebuie arătat că, pe lângă împrejurarea că acțiunea în constatarea existenței unor creanțe, prevăzută la articolul 110 din IO, exercitată de reclamanta din litigiul principal, constituie un element al legislației austriece în materie de insolvență, din termenii acestei dispoziții rezultă că această acțiune are vocația de a fi exercitată în cadrul unei proceduri de insolvență, de creditorii care participă la aceasta, în cazul unei contestații privind exactitatea sau rangul creanțelor înregistrate de acești creditorii.
- 38 Prin urmare, rezultă că, ținând seama de aceste caracteristici, acțiunea în constatarea existenței unor creanțe prevăzută la articolul 110 din IO derivă direct dintr-o procedură de insolvență, este strâns legată de aceasta și își are originea în dreptul procedurilor de insolvență.
- 39 În consecință, acțiunea menționată nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, ci în cel al Regulamentului nr. 1346/2000.
- 40 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că o acțiune în constatarea existenței unor creanțe în vederea înregistrării lor în cadrul unei proceduri de insolvență precum cea în discuție în litigiul principal este exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament.

Cu privire la a doua întrebare

- 41 Prin intermediul celei de a doua întrebări, pe care o adresează numai pentru cazul în care s-ar da un răspuns afirmativ la prima întrebare, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că se aplică prin analogie unei acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament, dar care intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1346/2000.
- 42 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, prin prevederea că, atunci când cereri având același obiect și aceeași cauză sunt formulate între aceleași părți în fața unor instanțe din state membre diferite, instanța sesizată în al doilea rând suspendă din oficiu judecarea cauzei până la stabilirea competenței instanței sesizate în primul rând, articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 urmărește să evite pronunțarea unor decizii ireconciliabile cu privire la aceste cereri.
- 43 Trebuie arătat de asemenea că, în măsura în care legiuitorul Uniunii a exclus în mod explicit anumite materii din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1215/2012, dispozițiile acestuia, inclusiv cele care prezintă un caracter pur procedural, nu se aplică prin analogie acestor materii.
- 44 Pe de altă parte, o asemenea aplicare ar încălca sistemul Regulamentului nr. 1346/2000 și, prin urmare, ar aduce atingere efectului util al dispozițiilor acestuia, în special prin faptul că, în conformitate cu articolele 3 și 27 din acest regulament, interpretate în lumina considerentelor (12), (18) și (19) ale acestuia, procedurile secundare de insolvență pot fi deschise în paralel cu procedura principală de insolvență, ceea ce articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 nu permite.
- 45 În plus, astfel cum a arătat Comisia în observațiile sale scrise, în ceea ce privește sistemul Regulamentului nr. 1346/2000, articolul 31 din acesta permite evitarea riscului pronunțării unor decizii ireconciliabile prin stabilirea unor norme în materie de informare și de cooperare în cazul unor proceduri de insolvență paralele.
- 46 În consecință, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică, nici măcar prin analogie, unei acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament, dar care intră în cel al Regulamentului nr. 1346/2000.

Cu privire la a treia întrebare

- 47 Întrucât cea de a treia întrebare nu este adresată decât pentru cazul în care s-ar da un răspuns negativ la prima întrebare sau pentru cazul în care s-ar da un răspuns afirmativ la a doua întrebare, nu este necesar să se răspundă la aceasta.

A patra și a cincea întrebare

- 48 Prin intermediul celei de a patra și al celei de a cincea întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că un creditor poate, în cadrul unei proceduri de insolvență, să solicite admiterea unei creanțe fără a indica în mod formal data nașterii acesteia, atunci când legea statului membru pe al cărui teritoriu a fost deschisă această procedură o permite, iar această dată poate fi dedusă din documentele justificative prevăzute la acest articol 41.
- 49 Din considerentele (2) și (8) ale Regulamentului nr. 1346/2000 reiese că acesta are ca obiectiv să permită o funcționare eficientă și efectivă a procedurilor transfrontaliere de insolvență, precum și ameliorarea și accelerarea acestora.

- 50 În particular, astfel cum rezultă printre altele din considerentul (21) și din articolul 39 din acest regulament, acesta din urmă urmărește să asigure egalitatea de tratament a creditorilor în cadrul Uniunii și să faciliteze exercitarea drepturilor lor.
- 51 Articolul 4 alineatul (2) litera (h) din Regulamentul nr. 1346/2000 prevede principiul potrivit căruia normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor sunt stabilite de legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura de insolvență. Articolul 41 din acest regulament, care figurează în capitolul IV din acesta, intitulat „Informarea creditorilor și înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor lor”, prevede însă anumite cerințe referitoare la conținutul cererii de admitere a creanței, care, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctele 59 și 72 din concluziile sale, trebuie considerate ca reprezentând cerințe maxime, referitoare la conținutul cererii de admitere a creanței, care pot fi impuse de o reglementare națională creditorilor care își au reședința obișnuită, domiciliul sau sediul într-un alt stat membru decât cel pe al cărui teritoriu a fost deschisă procedura de insolvență.
- 52 Printre aceste cerințe, acest articol 41 prevede în special că creditorul trimite copii ale documentelor justificative, dacă acestea există, și că indică data nașterii creanței.
- 53 Pe de altă parte, trebuie amintit că, astfel cum s-a arătat la punctul 51 din prezenta hotărâre, normele privind verificarea și admiterea creanțelor rămân, în conformitate cu principiul enunțat la articolul 4 alineatul (2) litera (h) din Regulamentul nr. 1346/2000, determinate de legea statului membru pe al cărui teritoriu a fost deschisă procedura de insolvență.
- 54 Din considerațiile care precedă rezultă că articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 nu trebuie să facă obiectul unei interpretări care să aibă ca efect înlăturarea înregistrării unei creanțe pentru motivul că cererea de admitere a creanței în cauză nu cuprinde una dintre informațiile prevăzute la acest articol 41, atunci când această mențiune nu este impusă de legea statului membru pe al cărui teritoriu a fost deschisă procedura de insolvență, iar mențiunea respectivă poate, fără o dificultate specială, să fie dedusă din documentele justificative prevăzute la articolul 41 amintit, aspect a cărui apreciere revine autorității competente, însărcinată cu verificarea creanțelor.
- 55 În aceste condiții, este necesar să se răspundă la a patra și la a cincea întrebare că articolul 41 din Regulamentul nr. 1346/2000 trebuie interpretat în sensul că un creditor poate, în cadrul unei proceduri de insolvență, să solicite admiterea unei creanțe fără a indica în mod formal data nașterii acesteia, atunci când legea statului membru pe al cărui teritoriu a fost deschisă această procedură nu impune obligația de a indica această dată, iar aceasta din urmă poate, fără o dificultate specială, să fie dedusă din documentele justificative prevăzute la acest articol 41, aspect a cărui apreciere revine autorității competente, însărcinată cu verificarea creanțelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 56 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) Articolul 1 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în**

sensul că o acțiune în constatarea existenței unor creanțe în vederea înregistrării lor în cadrul unei proceduri de insolvență precum cea în discuție în litigiul principal este exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament.

- 2) Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că nu se aplică, nici măcar prin analogie, unei acțiuni precum cea în discuție în litigiul principal, exclusă din domeniul de aplicare al acestui regulament, dar care intră în cel al Regulamentului nr. 1346/2000.**
- 3) Articolul 41 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că un creditor poate, în cadrul unei proceduri de insolvență, să solicite admiterea unei creanțe fără a indica în mod formal data nașterii acesteia, atunci când legea statului membru pe al cărui teritoriul a fost deschisă această procedură nu impune obligația de a indica această dată, iar aceasta din urmă poate, fără o dificultate specială, să fie dedusă din documentele justificative prevăzute la acest articol 41, aspect a cărui apreciere revine autorității competente, însărcinată cu verificarea creanțelor.**

Semnături